

TUGOVANKA NEZNANKE

Miris tuge vidik mi otima.

Dis

1

Pusto srce guta jesenja noć
Snovi ljubavi izgubiše moć.
„O, gde je sada taj zalutali sin,
mudri štit, britki ljubavnik
kog najednom u sinjoj pustoši sveta
nigde više nema? Suva livada ne cveta.
Gde li je sad taj pupoljak sreće?
Zar ga nikoja nada više naći neće!?
Ušta klonu njegov dubok pogled
pun sjaja burnih mora nesagled
i ruka njegova, moja krma
na bedrima mojim srma
ljubavnim uščem teče
jednim uzdahom kud zamače?
Koji ga virovi besno smotaše
od mene tako grubo odneše?“
Niko ne zna da kaže. Na licima bliskim
Njen sleđen krik grabi mah,
U suzama grči se žal i strah.
Više se ne čuje njegov slučen korak
nestao među izgubljenim adresama
Izgubio se, propao u leden mrak.

2

Daleko od rodnoga neba i kuće
Teško je, o teško je
verovati u nemoguće.
I zaista, kud se daje
Toga tigra mâm i njuh
gde li je taj zaneti duh

čela svog neodoljivi sjaj sakrio
van zamagljenog oka njenog
pod kojim nebesima je nestao?
U kakvu nemost tako gluvo je propao?
E da mogu – ja bih joj ga vratio!
„Šta mi je jadnoj sad činiti
kad njega više nije, gde se moliti?
Zašto sa ljubljene obrve je skliznuo?”
On je pogledom umeo da pleni,
da zanosi vrhuncem na steni,
dušom uvek da plemenito vlada
na pupoljcima njenih usana zvon
kao lahor, gde li je sada On?

3

„Godinama, do juče, noćas, do jutros,
do maločas on beše mi sve,
a ja vazda verna mu méta,
svéto merilo i srcem njegova
jedina strana sveta!
On, moja melem-nada, planinski bog,
moja sigurnost, topli temelj i rog,
čvrsta mi zavetrina, uvek vedar
odgovor srcu mom u vrelu nedar
Uteha moje neutešne utehe, moj poklič
uspevao da bude mi uvek sve.
U bezimenoj ulici bio mi vodič,
na bespuću putokaz. Jutarnje bio sunce
nad mojim livadama sejao pun mesec!
U mojim snovima – belac u galopu razigran
rašćupane grive na jezi moje puti svečani pir,
duši zaklon, pribežište, srebrn dar i mir.
Bio mi je jutro, podne, tople noći, uvek mlad.
Bez njega ka čemu i ušta gledati sad?”

4

Za muku Njenu neisplakanu
nikoji drugi na snu sanjanku
niko joj na samotnom uranku

zamena Njemu biti ne može!
Nijedan zagrljaj njemu sličan
ne postoji niko tako vičan!
Pusto srce guta jesenja noć.
Snovi ljubavi izgubiše moć.
Nad njom pada čuka huk
širi njenog srca muk.
Niko više na njen struk
niko duši da joj priđe
niko među prsa da joj dođe,
nit poljub znamenja na oči,
nit utehe iko joj daje.
Ni tebi da se javljaš ne doliči.
Srca njenog zabrana pade na sve!
Niko ne svedoči o ucveljenoj
ništa se ne čuje o mucijenoj.

5

„Gde li je sada jedini
među svima što beše On
bezmeran i neiskaziv srca zvon?
Šta je namah zadesilo
sve moje nade u tmuši
jadom ovoliko zagrcnutu
sa toliko nadošle pustoši?
Gde se dade taj pogled sokola
Šum uzdaha blagog anđela
i dodir pantera ravan krznu
okolo moga vrata koji sada
u golotinji zebe i neutješno
čeka da ne budem više mlada.
O, svirepi dani, gde li je sada
nestao taj nemepljiv plam
gde li je sada zvan,
dragost dragana moga dan?”

6

Jezero okovana ćute,
šume tajnu ne odaju,
svi pogledi se mute,
usta ne progovaraju.
„Sve što sam toliko imala
sada sam najednom izgubila
i zalud sanjam dodir njegov, sve
ime je svoje izgubilo i ne vidim
ni strane sveta, ni tokove reka
koje bi ga istim izvorom obnovile,
u zagrljaj moj ga iznova vratile,
pa makar i u snu mračnom i olujnom!”
Gužvom nošen, al' sad grad je opusteo.
Izlozima promiču senke i aveti!
Nižu se mučni, gorki dani
bez smisla: mrtvi su svi saveti.
Može li smrt ljubav da hrani?

7

„O, gde li je nemerljiva dragost
dragana mog milost i slast?
Kome zamače i kuda se sav dade?
Koja ga bezimena draga sad imade?
Za kojim bregovima je iščezao?
U kojim je virovima nestao,
bolnim zamahom *jednog* dana
dušu mi sad gladnu i žednu
napustio telom neopasanu?
Telefoni više ne zvone,
Oko sivo, suze presušile,
ljubavne nade svele, nestale,
ni šume niočem više ne zbore.
Tako naglo sad presahlo je sve.
Mračnim ćutanjem oviše se zore.
Zvezdano nebo neće više da zbori
šta ga uze, a ništa da ga stvori!”

8

„Nisi izgubila sve! Trgni se!
lepota tvoja nije kao negda ista,
al' još u svem sjaju blista!
Najboljeg više nema, istina je to,
al' kad povратиš se, načinimo
tad polako, korak-dva, ti i ja,
dok jesenje veče tiho otkriva
da ničija tuga doveka ne biva!“
Al' ona će „Ah, lakomislen si ti –
ako misliš da ćeš me zaslužiti!
Pojav tvoj samo me uznemirava,
ne brukaj se, sve je to badava.“
Ko ne sluti šta će osvojiti
ljubav ne treba ni kušati!
I kao što soko na kiši zalud
krila širi nad poljem sivim
u novom glasu ljubavni trud
sad gluvo mre, gubi se i gasne
na sve pozive prerane i kasne.

9

„Ko ote čitav moj svet?
Zna li se ime, naziv klet
grdne svireposti te?
Čemerni su sad svi moji dani
bez pogleda i dodira Njegovog.
Sa Njim nesta mi zanos znan
sva uteha i vrelog srca plam!
Za osmeh i vedrinu prestah da znam.
Čemu li se podvrgao moj blagi,
mišica moja i zagrljaj znan
u tuđoj daljini izgubljen mi dragi?
Sad pusta je svaka noć, izgubljen dan.
Glasa njegovog zamro je zvon i zvuk.
Ah, gde je gospodar mojih livada
lišenih života i naslada zapet luk?
Gde li je sada čio Mili taj
celim telom grljeni zmaj
gde je nemerljivi zakon moj?“

10

Pusto srce sudbom pocepano.

„Hoće li mi neko reći
Kroz jad besanih noći
zašto kad duša ga sneva
najednom zauvek ga nema?
Hoće li ko? Može li ko?”

Pusto srce sudbom pocepano.

„Zovem ga, al' On ni osmehom,
ni toplim uzdahom *nikad više*,
ni pogledom da trene. Ne diše.”

Tako oran, hitar, vazda lak,
sad zamro je njegov mili korak,
odlazi, gubi se u dubok mrak.

Bez njegove, obnoviti se, ah vratiti
tihano, tiše, makar najtiše,
sjaj Njene duše *nikad više!*

Pusto srce guta mukla noć.

Snovi ljubavi izgubiše moć.

(2015)